

dUb fABULEUS & KarolienVerlinden/Tuning People

JEUGDDANS - 26 februari 2014 - Krokusfestival CC Hasselt (B)

Spatsynchroon stappen, zwieren, vallen en schuiven

door **Tuur Devens** gezien 26 februari 2014 – Theaterkrant.nl

Als de lichten zijn gedoofd blijf je overdonderd aan je stoel genageld zitten. De opgenomen en versterkte omgevingsgeluiden hoor je nog in jezelf, de voetstappen klinken als een beat nog na. We waren in de aankondigingsflyer gewaarschuwd: ‘We willen ons publiek uitputten.’ En dat is deze groep gelukt, en hoe. De energie die van het podium straalde, heeft ook de toeschouwers afgemat.

Kijken naar dans kan vermoeiend zijn, kijken naar *dUb* heel zeker. Maar wat een voldoening geeft deze groep jongeren van 16 tot 23 jaar met zijn strakke intense compositie van stappen en draaien, met zijn geraffineerde vormenspel van variaties in bewegingen en geluiden. *dUb* was de perfecte openingsvoorstelling van het Krokusfestival in Hasselt, het toonaangevende Vlaamse festival op het gebied van kinder- en jongerenpodiumkunsten, met veel theater, muziek, installaties, performances en met een liefde voor dans voor jong en (wat) ouder publiek. (De komende negen dagen mag u nog tal van besprekingen verwachten.)

Vanuit het gegeven dat geluid en beweging onlosmakelijk met elkaar verbonden zijn is choreografe Karolien Verlinden samen met geluidskunstenaar Wannes Deneer (beiden van het geluidstheatergezelschap Tuning People) op zoek gegaan naar antwoorden op de vraag: zien bewegingen er anders uit als je tegelijk verschillende geluiden hoort? Prikkelen geluiden onze verbeelding en onze bewegingen, en andersom? In welke richting stuwen onze bewegingen de omringende geluiden? Verlinden en Deneer klopten met hun onderzoeksplannen aan bij fABULEUS, een productiehuis dat voor en met jongeren dans- en theatervoorstellingen opzet, en dat het experiment niet schuwt.

Op (tekst)theatervlak worden pittige, filosofische en maatschappelijke thema's aangepakt, zoals in *Ik ben geen racist* of in *Speeldrift*, een theaterbewerking van het gelijknamige, indrukwekkende boek van Juli Zeh. Ook hun performance *Love songs (veldeke)* was een combinatie van dans, zang, theater en daarin werd het begrip liefde zwaar filosofisch gefileerd. Vorig seizoen schitterden jonge meisjes in de dansvoorstelling *Girls* die Ugo Dehaes onder de vleugels van fABULEUS maakte, met een dans die je totaal niet verwachtte van die kinderen.

Ook nu zie je jongeren (acht meisjes en zes jongens) bezig op de scène met een

bewegingstaal en een vormenspel dat je niet direct op hun leeftijd plakt. Inspiratie vonden de choreograaf, de geluidskunstenaar en de jongerengroep bij Jaques Tati, die in zijn films dagelijkse handelingen en bewegingen een bevreedende en grappige touch kon geven door er onverwachte, ongewone geluiden aan toe te voegen. De veertien jongeren stappen, een beetje door de knieën gebogen als Tati, van de ene naar de andere kant over het podium, niet in regenjassen, maar wel allen met colbertjes, en met het gezicht steeds naar het publiek gekeerd. Zoals Tati in menig film de straat overstak. (Maar nu zonder pijp).

Een voice-over zegt welke handeling twee mensen verrichten, dat kan gaan van een tapijt neerleggen, een deur openen, een tafel en stoelen versjouwten, stofzuigen. En dat wordt al dan niet uitgebeeld. De jongeren kijken steeds het publiek aan, en lopen op de cadans van versterkte voetstappen. De opdrachten 'stap, zwier, wissel, val, schuif' enzovoorts volgen elkaar met verschillende tussenpozen op, als in een structuur van toevalligheden. De bewegingspatronen en situaties herhalen zich, in kleine en grote variaties, met opvallende en heel subtiele veranderingen, in klank, in beweging, in beeld, in aanstekelijk bewegingsplezier. Alles willen ze synchroon krijgen: beweging en geluid, de bewegingen van twee mensen, van meerderen, de plotse veranderingen en wendingen: zoals 'foley artists' die live geluid en muziek plaatsen bij filmprojecties, alles perfect synchroon gedubd.

In de tweede helft gaan de losse scènetjes met twee of vier spelers geleidelijk over naar groepsdansen, in een groepsspel met een deur en toneelgordijnen, met een kapstok en een microfoon. Het dubben in de hele groep wordt intenser, vraagt uiterste concentratie van de groep. Als iemand maar een fractie van een tel te langzaam of te snel is, valt hij of zij op. Volle aandacht ook van het publiek: van wat er op het podium gebeurt mag geen bewegingsfragment gemist worden. Geometrische bewegingspatronen en klank- en geluidscomposities vallen samen, gaan in elkaar over. *dUb* is een imponerend vormenspel van bewegingen, langs strakke en kromme lijnen, rechtlijnig en tegendraads, in cirkels en waaiers. Wat een genot is deze perfect gedubde uitputtende krachttoer geworden.